biggetjes, die hem iets uit een flesch toedienden. Zoo gauw ze Alice zagen, stormden ze alle op haar los, maar ze liep, zoo hard zij kon, weg en was spoedig in veiligheid in een dicht bosch.« Het eerste, dat ik doen moet», zei Alice tot zich zelve, terwijl ze in het bosch ronddoolde, «is, te zien, dat ik mijn natuurlijke grootte terugkrijg en dan, hoe ik in dien heerlijken tuin kan komen. Mij dunkt, dat zal het beste plan zijn».

Dat leek werkelijk een uitmuntend plan, maar de eenige moeilijkheid was, dat ze volstrekt niet wist, hoe ze het aan moest leggen en terwijl ze met een bedrukt gezicht tusschen de boomen rondgluurde, deed haar een kort schel, geblaf haastig opzien.

Een nog jonge, maar zeer groote hond keek op haar neer met groote ronde oogen en strekte een poot uit om haar aan te raken. «Arm beestje!» zei Alice op vleienden toon, haar best doende om het dier door zacht fluiten gunstig te stemmen. Ze vreesde inmiddels echter zeer, dat het wel eens honger kon hebben, in welk geval het hoogstwaarschijnlijk trachten zou haar op te eten niettegenstaande al haar zoet gefluit.

Nauwelijks wetend wat ze deed, nam ze een

stokje op en stak dit uit naar den hond, waarop deze, gillend van pret, de lucht insprong en op den stok afvloog, alsof hij die wilde grijpen. Alice verschool zich snel achter een groote distel om niet door den hond omvergeloopen te worden. Maar op het oogenblik, dat zij aan de andere zijde daarvan zich weer deed zien, vloog de hond opnieuw op den stok af en tuimelde in zijn vaart, om dien te grijpen, over den kop. Toen liep Alice, vreezende, dat ze onder de groote pooten van den hond zou raken, weer naar den anderen kant van de distel, waarop de hond verscheiden aanvallen op den stok begon te doen, terwijl hij telkens een klein eindje vooruitging en een heel eind achteruit en intusschen steeds blafte met schor geluid, tot hij ten slotte op vrij grooten afstand hijgend bleef zitten, met zijn tong uit den mond en zijn groote oogen half dicht.

Dit scheen Alice een geschikt oogenblik toe om aan het dier te ontkomen. Daarop liep ze dadelijk weg, zoo hard, dat ze er erg moe van werd en buiten adem geraakte en tot ze het blaffen van den hond nog maar flauwtjes in de verte kon hooren.

«En 't was toch wel een aardig hondje!» zei

LEWIS CARROLL *Alice's Avonturen in Wonderland* Dutch translation (Illustrated by Arthur Rackham) AMSTERDAM, (1920?) THE BURSTEIN COLLECTION Octavo